

Nyitra-völgyi Lap

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési ár:

Egész évre 8 korona. — Félévre 4 korona.
Negyedévre 2 korona.

Néptanítóknak feleáron.

SZERKESZTŐ:

SZALAY PÁL.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

POLLÁK LENGYEL BÉLA.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

NAGY-TAPOLCSÁNY Fötér (Platzko-féle ház)
hova a lap részét illető közlemények küldendők.

Előfizetési és hirdetési díjakat a kiadóhivatal veszi fel.

— Egyes szám ára 20 fillér. —

A vidéki sajtóról.

Igen tisztelt olvasóink nem veszik zokon, ha néha-néha magunkról is megemlékezünk és bevilágítunk szerény és szegényes műhelyünkbe.

A mi zsjournalisztikánk rendkívüli fontos tényezője a magyar kultúra terjesztésének, a hazafias szellem ápolásának és az egészséges társadalmi élet szervezésének.

Nem lankadó türelemmel és odaadó szeretettel szolgálja hétről-hétre, városunk és a közeli vidék érdekeit. — Szócsöve a provincia érdekeinek, szükségleteinek és vágyainak, élesztője a szunyadó erőknak, mindennek, a mi közérdekű: mozgó ereje; iskolák, vasutak, humánus intézmények stb. létesítéseink fádadhatatlan előharczósa, folyton lépést tartva a haladó kor eszméivel és irányzataival, lelkesedéssel küzd, hogy azoknak tért hódítson.

Legtöbbnyire nem hivatásos újságírók foglalkoznak a vidéken az újságcsinálással, de azért elérik az igazi zsjournalisztikai színvonalat és maradnak a közérdeknek és közügyeknek önzetlen munkásai. —

Misem természetesebb, minthogy ezen a téren is akadnak kivételek, a tiszta buza

mellett konkoly, a virágtő mellett dudva is terem. Talán túlzásnak veszik, pedig sok igazság van benne, hogy a fővárosi sajtónak, főleg a hírszolgálat, terén sokszor kényelmesebb és kellemesebb a helyzete, mint annak a szerény vidéki lapnak, mely hetenként egyszer vagy többször dolgozza fel a nyilvánosságnak szánt anyagot.

A fővárosban a hatóságok, egyesületek, társulatok, magánosok mind maguk keresik fel a szerkesztőségeket és szolgáltatják be adataikat, közleményeiket, a legtöbb esetben minden változtatás nélkül nyomdafestékre alkalmas kész közleményeiket.

A vidéken minden egyes apró hírcskét külön utánjárással, sok ügyvelbajjal kell kiböngészni. Egy deputáció szónokának, vagy az egyesületi elnök úrnak a beszédjét, egy társulat közgyűlésének a lefolyását, egy-egy egyesület tisztikarának a megválasztását stb. bizony csak tüdő- és czipőkoptatással szerezhetik meg a vidéki lapok munkásai.

A vidéki közönség talán *úlszerénység*-ből bizonyos idegenszerű tartózkodást tanúsít a sajtóval szemben. A viláért sem adnának át maguktól — előzetes kérés és kapacitálás nélkül — valamilyen hírközlésre szánt kéziratot a lapnak, de

azért bosszusan teszi félre az ünnepi szónok a lapot, ha véletlenül hiányzik belőle a fáklásmenet alkalmával X. Y. úr Ó méltóságához intézett hazafias dikciója.

A fővárosban a főpolgármesternek, polgármesternek minden hivatalos beszédét, a miniszternek minden közérdekű levelét, vagy telegrammját szószerint beküldik a redakciónak: mindennemű politikai, társadalmi és közgazdasági egyletek, mint országgyűlési klubok, az összes kaszinók, jótékonyági társulatok, pénzüzetek mind beküldik a lapoknak minden egyes ülésről szépen megszerkesztett tudósításaikat, a bálrendezés a megjelentek névsorát; a védőügyvéd és kir. ügyész a véd- és vádbeszédek kivonatát stb.

A vidéken mindez a teljes ismeretlen fogalmak körébe tartozik, de azért jaj annak a báli riporternek, ha valakinek a felesége, vagy kis lánya kimarad a névsorból. Bizony félszeg helyzet, mely a vidéki sajtóra és a közönségre egyaránt hátrányos.

Lehet mondani, hogy ebben a tekintetben bizonyos ósdi előítélettel ítéli meg a vidéki közönség legnagyobb része az ő viszonyát a sajtóval és érintkezésével a nyilvánossággal szemben.

Nálunk majdnem kizárólag a *tollforgatók* szűk köre foglalkozik hírlapírással,

A „Nyitra-völgyi Lap“ eredeti tárczája.

Parasztiszivek.

— Irta: Gaál Zoltán. —

A tűzbe lehetett volna rohanni érte, olyan szép volt Kupás Borcsa. Ott állott a kankalinos kutgém tövében s merte a vizet. Ha tele volt az abroncsos veder, a tejes köcsögöket mosogatta ki, azután minden csuprot felagatott szép sorjában a meztelen ágafára.

Mikor lábujjhegyre emelkedett, hogy felérje az ágas felső fokait, meglehetett látni a természetét. Erős teste volt, a dereka darázs, a vállai szélesek. A két orcája olyan csattanó piros, mint a kifestett rózsa, a szemében csodálatos tűz lobog.

Azután elmélázik, elábrándozik. A két égre emeli nagy tekete szempárját s nézegeti a toszlányos felhődarabokat, amint azok neki rohannak, a nagy, a végtelen kék levegőtengernek, de csak eltűnnek az azuros mezőben.

Egyszerre ijedten rebben hátra. Mintha a nevének szólította volna valaki. Onnan a kis kapu felől hangzott a szó. Esteledni kezdett az idő, a leány nem látta jól, ki van ott. Csak a szürkeségből elővillanó, meggyisztű rajthuzlit vette ki, hanem arról is megtudta, hogy ki beszél.

Előbb megijedt egy kicsit, de aztán összeszedte magát. Odament a reczés kerítéshez, s kiszólt rajta:

— Kend az, Gergely?

Odakintről dörgő, mély emberi hang felelt vissza:

— Én hát, ki volna más? Ki is lenne más olyan bolond, hogy ilyenkor járjon a szeretője kapujára? Hát még, ha a szeretője nem is szereti őt igazán!

Megállott a legény. Várta biztosan, hogy a lány félbeszakítja, megczáfolja szerelmes szavával. De az nem szólalt meg.

A legény előbb nagy busan hajtotta le a fejét, azután daczosan vágta ki a mellét.

— Nem szeretsz, nem hát? Tudom én azt; jól tudom én azt régen. Hej Borcsa, minnek is vetted le én rólam azt a megvesztegető szemedet, vagy ha már levetted, minnek rordítottad másra. Hát nem vagyok én olyan fehéreny, mint Bóné Ferke? Tán, hogy az ő apja módosabb, meg hogy két telek is néz rá? Az én szerelmes szívem, az én szerető lelkem nem ér annyit, mint a Ferke pénze? Mondd meg, lelkem Borcsa, mit tudsz azon a fiun szeretni? De igaz szót beszélj!

A lány odahajtotta mind a két kezét a kerítés fájára, a fejét meg beletemette a tenye-

rébe. Onnan szólt a deli legényhez csendes hangon:

— Nagy szót fogok mondani, Gergely Tudom, hogy fájni fog kendnek, haragunni fog reám érte. De ha szeret, nem fog bántani. — Kerüljön beljebb: az eresz alatt a padkán elmondhatunk egymásnak mindent.

A legény nem sokat gondolkozott. Megnyomta a fákilincset s ment a leány után. A veréce előtt ülték le, a szépen kilécselt agyagpadra. A legény félrefordította a fejét, rá se nézett a leányra. Csak csendesen lökte oda:

— Beszélj hát, te dáma!

A leány indulatosan fogta meg a Gergely karját s megszorította, hogy a legény felszisszent belé. — Ugy villámlott a szeme, mint a friss parázs bujdoszó tűze.

— Ha dáma vagyok, akkor se a kend kedvéért vagyok az. Czifrálok, de nem azért, hogy kednek tessek. Ha kend bánt, én is bántom.

Épen akkor kérezkodott be a kapun a legelőről hazajött tehén. A leány odaszaladt, bebocsátotta és szarvánál fogva vezette az ólba. Az alacsony hiuból nagy marok csomózott szénát rántott le a favillával s odakínálta a marhának.

az arra hivatott értelmiség köréből elvéve akad valaki, ki egy-egy cikkelyével a nyilvánosság elé lép.

A vidéken a szellemi élet szinte pang. Az irodalmi, zenői, képzőművészeti művelődés csak a nagyobb városokban talál otthonra. Pedig nem jó van ez így.

Milyen szép és hasznos volna, ha a vidék művelt közönsége egy-egy helyi lapot tenne meg *szellemi életének középpontjává*, a mely mint bajvivő f. lek, szellemi erő kifejtésének érdekes és élvezetes képét tárná hétről-hétre a nagyközönség elé.

A vidéki lapok száma az utolsó tíz esztendőben hatalmas arányokban szaporodott. És ez jól van így, mert soha sem lehet azoknak száma nagy, kik a magyar kulturát szolgálják és annak izmosodását és annak fejlődését, ha csak egy porszemmel is elősegítik.

Ezen a téren minden verseny üdvös, ha a sajtó szigorúan és érintetlenül megőrzi legfőbb kellékét, hivatásának szent forrását, a *tisztességet*, melynek szeplőtlen-ségét, ragyogó zománczát a legkisebb folt is azonnal elhomályosítja.

Levelezés.

Válasz Privigyére.

(Szt. J.-nek.)

Mint a „Nyitrávölgyi Lap“ szerkesztője s szellemi részének egyik vezetője és főbírája, indítva érzem magamat, hogy Szt. J. tollából a „Nagy-Tapolcsány és Vidéke“-ben megjelent, *türelmetlen és minden írói higgadtságot nélkülöző kirohanásra* én válaszoljak. Teszem ezt első-sorban is azért, mert a kérdéses főrmedvény már első sorában a *Nyitrávölgyi Lapot* támadja, a melylyel én is azonosítom magamat, másod-sorban pedig azért, mert tizennégy évi tanítóskodásom alatt mindig nemzetiségi vidéken működtem, terjesztettem a magyar szót s így a cikkíró *szájaizének* megfelelően illetékes vagyok arra, hogy a magyarosítás kérdéséhez hozzá szóljak.

Mindenekelőtt azonban ki kell jelentenem, hogy én nem akarok semmit „*drasztikusan*“ megtorolni, mert ez művelt emberhez nem méltó eljárás s a ki ezen megtorlási mód után áhitozik, az ne is fogjon kezébe tollat, mert az egy finom, piczi kis jószág, melylyel óvatosan

Azalatt már a rozsdás borju is odaszaladt s erősen döfölgette az anyját. — Borcsa hagyta kis ideig, aztán különkötötte más jászolhoz a kis jószágot. A fejéshez nem fogott hozzá, gondolta, majd ráér később. Odament a legény mellé a padkára.

— Ne haragudjunk azért egymásra, Gergely. Nem is lehetett ez másképen. Mikor kend megvert a szemével, bizony Isten csak maga volt a szivemben, más legény képe nem került még oda.

De hát mikor kend el-elmaradozott, a kalákába se jött el estenkint, azt hittem, — hogy más leány után jár. Az a másik legény is csak lassan lopózkodott be szivembe. — Hoszsú idő kellett, míg felejteni tudtam. — Azért most sem vagyok én rossz szívvvel kend iránt, a másik a Ferko bácsi, tudom nem haragszik meg ezért.

A legény félbeszakította:

— Ne beszélj már nekem többet, eleget tudok, eleget hallottam, — Nem szeretsz bizony már engem, cseppet sem. Az a másik legény van csak a te szived kamarájában, azt már meg is bácsizod. Hej Borcsa, ha tudnád mennyire fáj a szivem.

Bánatosan állott fel a legény. A leány meg közel törleszkedett hozzá, mint a hizelgő

kell bánni. A ki azzal handabandázik, az könnyen megszurja a kezét és mérges kelevénye támad utána. Higgadtan, tárgyilagosan és minden szenvedély nélkül fogok szólni, mert ezt megkívánja a kérdés komolysága és az *írói tisztesség*.

Hát mit is követett el az a szerencsétlen Pollák-Lengyel ur, a mitől Szt. J. annyira dühbe jött, hogy ha közelében talált volna bennünket, menten beveri a koponyánkat? (*Drasztikus* eljárást emlegetett.) Pedig Szt. J. ur azt írta harci indulójában, hogy az olyan cikket „kevesen olvassák és hatása semmi.“ Mi azonban az ellenkezőt tapasztaltuk. Szt. J.-re igen nagy hatással volt!

Pollák-Lengyel ur a Nyitrávölgy magyarosodásáról irt s cikkében ki találta fejezni abbéli nézetét, hogy ő nincs megelégedve Nagy-Tapolcsány és Privigyé magyarosodásával. Hát kérem Szt. J. ur! *megelégedni*: ez nagyon *relatív* fogalom. A dusgazdag X gróf nincs megelégedve, de talán egy falusi földmives, kinek pár hold földje és háza van, megelégedettebb. Szt. J. meg van elégedve Privigyé magyarosodásával, P. L. ellenben nincs. És ha P. L. ur sovíniszta érzelmeiből kifolyólag többet vár a magyarosítástól, ezzel nem szolgáltat okot még arra, hogy valakiben az ál-önérzet olyan vehemens erővel tölfortyanjon. Bár volna hazánknak minden fia sovíniszta, akkor azt mondhatnánk, hogy: „Boldog a magyar“ s akkor kozmopolitikus áramlatok nyom nélkül suhannának el tőltte.

A „*Nyitrávölgy magyarosodása*“ című cikkely csupán a társadalom indolenciáját — melyet a magyarosítás fontos kérdése iránt tanusít — akarta megszüntetni, vagy legalább is hatni akart arra. Nem kritizálta az iskola munkáját, így tehát Szt. J.-ben a tanítót nem sértette meg. Sőt megadja a tanítók munkájáért az elismerés pálmáját, midőn azt írja, hogy: „*Derék tanítóink ugyszólván vetekednek egymással azon, hogy a magyarosítás terén minél nagyobb eredményeket érhessenek el.*“

Tehát ő elismeri, hogy az iskolák magyarosítanak, hanem aztán a gyakorlati életben legtöbbször bekövetkezik a visszaesés.

Szt. J. urnak állásából kifolyólag módjában áll, nézzen utána, a *Néptanítók Lapja* 1897-ik évi október 14-iki számában a magyarosítás kérdésébe vágó cikkemben többek között ezt irtam: „*Meg kell gondolnunk, hogy a tömeg az alsóbb népréteg s hogy tulajdonképpen ennek a megmagyarosításáról van szó. S ha ennek a rétegek gyermekei elhagyják az iskolát, visszakerülnek abba a légkörbe, abba a primitív társadalomba, melynek tagjait végnélkül olyan elemek képezik, a kiknél az anyanyelv tovább fejlesztése mellett történt magyarosítás céltévesztett dolog volt, mert azok a saját kényelmükre és könnyebbségükre inkább nemzetiségi anyanyelvüket használják. És ha ezek közé jön az újabb és újabb nemzedék, előre-*

macska, telt karjait a nyaka köré vonta, barna fürtös fejét szeliden hajtotta oda a legény domboru mellére.

— Tán csak nem megyünk szét haraggal, szó nélkül. No csókoljon meg az orcámon, akár a számon, így, aztán menjen isten hírével. Majd akad más leány kendnek szebb is, jobb is, mint én.

A legény sóváran nézett a leány kérlelő, csalogató szeméibe s odaszoritotta őt magához, majd indulatosan lökte el.

— Menj. Nem kellesz sem testemnek, se lelkemnek. Verjen meg az Isten annyiszor, a hánszor áldását kívántam reád. — De Ferkóval majd csak lesz — egy kis apró szóm!

Keményen csapta be maga után az utcaajtót. A lába alatt reszketett a föld.

Borcsa meg csak nézett utána, valami úgy szoritotta a szívet. Féltette Ferkót, mert jól ismerte Gergelyt. Akkor sem mondott igazat, mikor azt erősítette, hogy csak kicsinyég szereti már. Sok jóindulat volt a lelkében Gergely iránt, s ha ez többet gondol véle, nem csábithatta volna el a másik legény.

Nem állhatott ellen, valami úgy nógatta, ösztönözte, hogy kinézzen a legény után. A kis kapuból jól látta, a mint Gergely egy gyenge sudaru akácza kemény hajtását lecsa-

látható dolog, hogy simulni fognah amazokhoz s így a mit az iskola — mondjuk — hat év alatt épített, azt az élet ugyanannyi — ha nem kevesebb idő alatt — lerombolja, a magyar nemzet geniusza pedig gyászfátyolt boríthat magára.“

Ime! körülbelül ugyanazokat irtam meg négy évvel ezelőtt általánosságban, a mit most P. L. Privigyére és Tapolcsányra vonatkoztatva elmond.

Mert tény az, hogy az iskolák dolgoznak, magyarosítanak, de a mint a gyakorlati élet iskolájába átlépnek a magyarosításnak médiu-mai, legtöbbször stagnáció, avagy visszaesés áll be náluk, mert a társadalom, mely hivatva lenne az iskola munkáját továbbépíteni, betetőzni, nem karolja fel ezt az ügyet olyan meleg szeretettel, a mint azt a nagy és fontos czél megkívánja. Ugy látszik, Szt. J. ur is a *nagyon mérsékelt* pártiakhoz tartozik, kik azt tartják, hogy csak nagyon óvatosan magyarosítsunk, hogy a nem magyarajku polgártársak meg ne haragudjanak s kultiváljuk csak az anyanyelvüket is, hogy azt el ne feledjék. No, köszönöm szépen az ilyen magyarosítást, de nem kérek belőle!

Én megvallom, sovíniszta vagyok. Ugy érzem magamat, mint a ki otthon van a saját hazájában s ki merem mondani, hogy a ki ennek az országnak a kenyerét eszi, a kit ez a föld táplál s a ki a magyar király alattvalójának vallja magát, annak legfőbb gondja és kötelessége legyen az állam nyelvét megtanulni s mikor a hazafiúi kötelesség ezt diktálja neki, akkor ne vegye azt elnyomatásnak.

P. L. ur cikkében sem Privigyé, sem Tapolcsány hazafias érzését nem érintette, azt kétségbe nem vonta, ő csupán a magyar nyelv teljes érvényesülését és diadalra jutását szeretné látni s hogy ezt még mai napság sem Privigyén, sem Tapolcsányban nem lehet tapasztalni, azt bizony még a „*rövidlítő riporterek*“ is megláthatják.

Mert hát tisztelt Szt. J. uram! A magyar haza üdvösségére még nem elégséges az, hogy folyton az ajkunkon hordozzuk a hazafiságot és a mellünket verdessük, nagy büszkén azt hangoztatva: „*Én magyar vagyok*“, a mit nagy nehezen kinyögünk magyarul, de tovább alig terjed magyar nyelvi tudományunk. Mert csak: „*Nyelvébe él a nemzet.*“

Hogy Privigyének multja a hazafias ére-nyekben tündökölhettek, abban egy cseppet sem kételkedünk, de mi a jeient nézzük és bíráljuk el a haladó kor igényeinek szempontjából. Ám-bár az *adóizetés megtagadásával* még nem sokat bizonyíthat Szt. J. a hazafiság mellett, mert ha csak annyiból állana a hazafiaság, akkor az erdélyi szászok és nagyszabeni oláhok is szívesen felcsapnának hafiaknak, csakhogy megtagdhassák az adóizetést.

varta bunkósbotnak. A végéről lefosztogatta a levelet, meg a háncsot s megcsóválta a kezében. Aztán utnak indult.

Borcsa nagyon megijedt. Tudta, hogy valami baj lesz a dologból. Sietve szaladt be a pitvarba, magára kapkodott pruszlikot, kendőt, miegyebet s a káposztáskerten át, alul szaladt a Ferkóék háza felé. — Ugy lihegett, mire a kertajtajukhoz ért, azt hitte, menten összeesik.

Lélekszakadva rohant be a hátulsó ajtón a házba. Az öregasszonyt látta csak maga előtt. Az megijedt a lány kipirult arcától, Borcsa meg erős hangon kiáltotta:

— Ferencz bácsi, Ferencz bácsi, hol van kend!

A hangos szóra ájtott a legény a szomszéd szobából. A mint meglátta a mátkáját, szerelmetesen szaladt oda hozzá. Ez meg kiszakította magát a legény ölelő karjaiból s lelkendezve mondta:

A Gergely halálra keresi kendet. Erre tart, mitőlünk jön. Nagy dorong van nála, valami rosiban tör a fejét. Vigyázzon kend kerítsen valamit a kezébe.

Épen dörömböztek az utcai kapun. Be-hallatszott a Gergely mély hangja.

Átolvastam újra meg újra Pollák-Lengyel cikkét, de semmit sem találtam abban olyant, mely Szt. J. éktelen felháborodását igazolhatná. Azt kezdem hinni, hogy Szt. J.-ben nem a szülőhely hazafias jó hírveve iránti — mert az érintve nem volt — hanem a *nemzetiségi féltékenység* ébredt fel s az így tulságosan felizgatót lelkiállapota mint rémlátományokat rajzolta elébe az „örvtámadást”, „gyanusitást”, „vádaszkodást” és a „drasztikus megtorlást.”

Azt pedig jegyezze meg magának a cikkíró, hogy nekünk tisztességes levelezőink, nem pedig „besugóink” vannak Privigyén, a kik társadalmi állásukra fölötte állanak Szt. J.-nek. Hogy nevükkel nem lépnek a nyivánosság elé, arra nekik éppen úgy meg lehetnek okaik, mint Szt. J. urnak. Különbösen is erős a gyanunk, hogy az a ezikk megrendelésre íródott s másnak a dühét fujta bele harczi tárogatójába.

A mi levelezőink éppen úgy ismerik Privigyét, mint Szt. J.

Egyik levelezőnk adatokat és pláne neveket sorol fel, melyek azt bizonyítanák, hogy a magyarosodás ügye Privigyén a *társadalom* részéről nem karoltatik fel olyan meleg szeretettel, mint azt megérdemelné. Nem vettük ezt készpénznek, mert az egyéni felfogások különbözök és megtörténhetik, hogy levelezőnk is tulhajtja — minden jóakarata mellett — a dolgokat. Egyszerűen kérdéseket tettünk fel, melyek lapunk 25-ik számában olvashatók. Ezt czáfolta volna Szt. J. ur tárgyilagosan, s elfogadható argumentumai után kalapot emeltünk volna neki. Olvassa el mai számunkban »L« levelét. »L« czáfol, de ő is csak részben. Azt beismeri, hogy a hirdetések *tólul* történnek, mert a közönség sohasem hallgatta meg a magyar hirdetést (!) »A rabbinus beszél jól magyarul, s nem hiszem, hogy másképp tanítaná a bibliát.« Ezt mondja ő.

Ezek nem valami égbekiáltó dolgok, de viszont a magyarosítás szempontjából nem is olyan rózsás állapotok, hogy egy kis ösztökélés, buzdítás rá ne férne Privigyére.

Mi nem azért indítottuk meg a lapot, hogy mindenkit, fűt-fát érdemtellenül földicsérjünk és köpönyeget forgassunk, csak hogy előfizetőink száma megszorodjék, hanem hogy a magyarosítás ügyének szolgálatokat tegyünk. Am fogják ránk, hogy sovíniszta magyarok vagyunk, erre csak büszkék lehetünk. De mikor a magyarosítást czélzó törekvéseink miatt olyan dühhel rontanak nekünk, mint Szt. J. tette, akkor csak azt árulják el, hogy van söpörni való a házuk tájékán, mert a közmondás azt tartja: »Az kiabál legjobban, a kinek a háza ég.«

Privigyén pedig a magyarosítást illetőleg van mit söpörni.

Nézzen Szt. J. ur szét Privigyé utczáin, s a német fellatokkal is szintén fog talál-

kozni. Nézze meg a kereskedők üzleti számla- és levélfejeit, talál németet utig eleget. Persze Szt. J. ur szerint ezeket mind el lehet takarni az ősök erényeivel és a hagyományos tradíciókkal. A fő az, hogy elődeink jó magyarok voltak. Uram! az érdem nem olyan, mint a dominium, mely apáról fiura száll.

És ha Szt. J. urnak tetszik, szolgálhatunk írásbeli dokumentumokkal is. Birtokainkban vannak.

Hát ime Szt. J. ur, én kiállottam a porondra! A magyarosítás munkájából nem sokkal kisebb részt kérheték magamnak, mint ön.

Ámbátor kritizálni mindenkinek van joga, annak is, a ki nem magyarosít az *iskolában*, hanem a ki magyarosít a *társadalomban*.

Sőt Szt. J. ur munkáját is csak mások bírálhatják el, mert önönmagának senki sem lehet bírója, talán még Szt. J. sem.

Ön a »Nagy-Tapolcsány és Vidéké«-ben mondotta »A jó napot,« én most a »Fogadj Istent.« A milyen a jónap, olyan a fogadj Istent.

Végül pedig azzal bucsuzom el türelmetlen ellentelentől, hogy ha máskor igazságot akar irni, adjon neki az Ur Isten egy kissé több higgadságot, vagy bocsásson rá üdítő álmod, mert a jótékony álom után mindent világosabban szoktunk látni, s akkor nem fogja epébe mártott tollal beigazolni azt, hogy a ki haragszik, annak nincs igaza.

Szalay Pál.

Privigyé, 1901. jun. 27.

Tekintetes Szerkesztő ur!

Engedje meg t. Szerkesztő ur, hogy becses megjegyzéseire és kérdéseire röviden, de teljes objektivitással én is megtegyem észrevételeimet.

Nem t. szerkesztő ur, nem mérgeesen rontottam be szerkesztőségükbe, habár erre elég okom lett volna. Én csak általánosságban, a tényleges valót irtam meg éppen úgy, mint becses lapjának 24-iki számának vezércikkelye szólt, az pedig általánosságban volt megírva és nem személyeskedett. Ha valakinek van kedve személyeskedni, ám tessék. Ez már nem közérdek, hanem csak személyes érdek.

Köszönöm t. Szerkesztő ur, hogy cikkemet jól megértette, azt hazafias jóakaratumak elismerte. És mint ilyet, elfogadhatta volna a Szerkesztő ur teljes czáfolatnak is. Sajnálom, hogy azt nem értem el már előbbi cikkemmel. Az alábbiakból megfogja látni a t. Szerkesztő ur, hogy talán mégis csak nekem van igazam.

Hogy Privigyén van egy-két kereskedő, a ki 50 év óta itt lakik és még sem tanulta

meg a szép, hivatalos magyar nyelvet, az igaz. Ezért ők már tőlünk elég szemrehányást kaptak. De már bocsánatot kérek t. Szerkesztő ur, egy-két ember miatt már csak nem lehet úgy általánosságban elítélni az egész város közönségét. Ez nem magyar ember szokása!

T. Szerkesztő ur feltett kérdéseire következőleg válaszolok:

1896. évi milleniumi diszközgyűlés alkalmával az akkori előljáróság határozatban kimondotta, hogy a hirdetés magyarul és tótul lesz foganatosítva. Ez úgy is történt. Most a magyar tényleg kimaradt. És pedig állítólag két okból: a dobos nem beszél magyarul. A másik ok az, hogy a magyar közönség soha sem hallgatta a magyar hirdetést.

A plébániai papok mindenkor magyarul beszélnek. Tótul csak akkor, hogyha néha-néha társalgás közt a tót szó is előfordul.

A rabbinus beszél jól magyarul és mint ilyen nem hiszem, hogy másképp tanítana, mint magyarul. A gymnasiumi igazgató ur derék magyar ember és pontos, szigorú igazgató. Ő a tanszabályokat szigoruan betartja és betartatja. Így a rabbi ural szemben is.

Kereskedőink jó magyarok, minden alkalmazottjuk magyar. Levelezésük magyar. Hogy egy bécsi, vagy prágai kereskedővel miképpen leveleznek, azzal talán ne törődjünk, nem tartozik reánk.

Tek. Szerkesztő ur! Miképp levelem elején említém, általánosságban fogtam fel előbbi cikkét, azért válaszoltam reá. Azt hiszem, hogy a másik tudósító ur által tettelt kérdésekben a t. Szerkesztő ur is világosan látja a személyeskedést. Hagyjuk el kérem e nem szép foglalkozást. Mert végre is itt a felvidéken, hogy ha egy olyan városban, mint Privigyé, egy-két ember nem beszél magyarul, vagy néha-néha a magyarul tudók is tótul vagy németül társalognak, ezért még nem lehet általánosságban mindenkit elítélni.

Kérem tehát t. Szerkesztő urat, szíveskedjék jelen soraimnak helyt adni és egészen nyugodtan az ügyet befejezettnek tekinteni. Én a személyeskedés terére lépni nem fogok.

Leveleső.

Közre adjuk *Leveleső* ur észrevételeit azzal, hogy megjegyzéseire bő választ fog találni *Szalay* ur cikkében. Ehhez mi hozzátenni valóm sincsen.

Egy füst alatt azonban még sietek megjegyezni azt, hogy nagyon szívesen vettük *Leveleső* ur s a többi felszólamló urak lapunkban regisztrált megjegyzéseit. Meg vagyok róla győződve, hogy mindannyi észrevételét az őszinte hazafias érzés vezette, de első sorban is mindannyi igyekezett azon, hogy a tárgyilagosság határát tul ne lépje. Ismétlem, szívesen regisztráltuk ez észrevételeket és ha kellett, kész-

— Nyisd ki az ajtót, Bóné Ferke, szavam volna hozzád. Nyisd ki szép szerével mert betöröm.

Ferkónak nagyott villámlott a szeme. Tudta, hogy most nagyban fog menni a játék. Előszedett valahonnan egy óllomvégű fokost, megnyálazta a kezét s marokba togva az ütőszerszámot a kapu felé indult.

A lány csak állott némán, talán öntá-Szinte elkábitotta a dolog. Nem is tartóztatta a legényt. Most már hogy figyelmeztette a kedvesét a bajra, egyformán szerette mindkettőt, egyformán aggodott értük.

Mikor Ferkó a kapuhoz ért, kikiáltott a másiknak:

— Állok elébed, Gergely pajtás. Nyitom a kaput, czinbora. Csak a mondó vagyok, hogy vigyázz, ha bejössz, az ólmomba ne üsd a fejedet.

Gergelynek vissza dögött a szava:

— De te nyisd inkább ki jól a szemed, hogy meglásd a csillagos eget.

Ferko dühösen nyomta meg a kilincset. Az ajtó egészen kicsapódott, de mielőtt az összecsapásra került volna a sor, ott termett a két legény között a lány. Esengve emelte fel a kezét nem Gergely, hanem Ferkó felé. Mintha arra kérné, hogy ne bántsa a másikat.

Erre aztán mindakét fiu felrottyant. Gergely azért, mert azt hitte, hogy Borcsa nem bizik az ő erejében. Ferkó meg azért, mert megsejtette, hogy a lány féltő szive Gergely felé húzódik,

Egyszerre akarta mindkettőt eltaszítani a lányt. De ez nem t gitott, hanem most már Gergelyhez ment. Olyan szépen, olyan szerelmesen beszélt hozzá:

— Ne bántsák egymást, ne tegyenek egymásban kárt. Egyformán szeretem kenteket.

Ferko indulatosan rántotta hátra a vállát s lesújtó pillantásokat vetett a hűtlen leány felé. Gergelynek meg felragyogott a szeme a kielégített diadalérettől. A leány félremagyarázta azt a szemragyogást; azt hjtte, a szerelemtől van ez. Ekkor már egészen Gergelyé volt. Hevesen folytatta:

— Igen, kendet szeretem jobban, a kendé akarok lenni Gergely, Gergely bácsi!

Már ekkor megint tűzben égett az arca. Nem törődött azzal, hogy a másik, a megcsalt kedvese fájdalmasan hallgatja a szavát. Odarohant Gergelyhez, belécsimpajkodott a nyakába. Ez a tüzes legény egyszerre visszahódította őt.

Gergely meg csak túrte az ölelést. Rá-

nézett a lányra, onnan a Ferkére s elkezdett beszélni:

— Látod Ferkó, most bosszut állhatnék rajtad. Borcsa lám, ide húzódott mellém, csókolni akar. A nevem is bácsi már előtte. De ha olyan nagyon szeretitek egymást, hát csak éljetez boldogul. Tudot Ferke, nem virit kétszer az igazi rózsza, nem szeret kétszer az igazi szív.

Azzal büszkén toltta el magától a holt-halavány leányt, mintha azt mondaná neki.

— Nem leszünk mink az egymásé, ha megcsaltál légy a másé.

Borcsa meg csak nézett utána keményen, míg ki nem szökött szeméből a könny. Aztán nem törődött senkivel, semmivel, levetette magát a földre s hangosan, keservesen kezdett zokogni.

Ferke nem adott az előtte siró lányra semmit, bement a belső szobába. A lány zokogott tovább.

Gergelynek is fülébe vitte az őszi szél a sirás hangjait. Meg is állott kicsinyég a legény, mintha már vissza akarna menni.

De ez csak pár percig tartott.

Daczosan vetette fel aztán a fejét s tütyörészve haladt tovább. Csak a szemében csillogott valami hivatlan nedvesség...

séggel szolgáltunk megfelelő felvilágosításokkal is. Sőt mondhatom, még szívesebben venném azt, ha egyik-másiknak tényleg sikerülne kimutatni, hogy cikkem téves információkon alapult. Oh, nagyon örömet kiállanék a Nyitra-völgy nyilvánossága elé és tévedésemet beismerve, bátran verném mellemet, mondván: mea culpa, mea culpa. — De hát ez — fájdalom — egyik részről sem sikerült.

Azt azonban már senki sem kívánhatja, hogy a „Nagy-Tapolcsány és Vidéke“ című lapban közölt, Szt. J. aláírással ellátott förmedvényt komolyan vegyem Hisz e tákolmány minden sorából kikandikál a személyeskedés izléstelen s minden intelligens ember visszatetszését felkeltő hadonázása. Vagy talán azt hitte Szt. J. ur, hogy én is képes vagyok arra, hogy tollamat az övéhez hasonló, minden hírlapírói lojalitást nélkülöző replikák megírására lealacsonyítsam? Hát Szt. J. ur csalódik. A sár (akár jogosan dobáljuk ellenfelünkre, akár nem) piszkos nyomot hagy a dobálójá kezén. Én hát e tiszta munka művelését Szt. J. urak engedem át és nem fogom azt igénybe venni még akkor sem, ha Szt. J. ur a durva hangban való jártasságát velem szemben még hatványozottabb mértékben fogja is bebizonyítani. A felelettem mindig csak az lesz, a mivel most is förmedvényét honorálom: *egy szónalmas mosoly.*

A mi pedig cikkem jogosultságát illeti, hát csak ismétlhetem azt, amit Szalay ur e számunkban kifejt. P. L. B.

HIREK.

Lapunk mai számához postautalványt mellékelünk, s kérjük lapunk azon tisztelt olvasóit, kiknek előfizetésük június hó végével lejárt, hogy előfizetésük megújításáról mielőbb gondoskodni méltóztassanak.

A nagytapolcsányi tisztviselők mozgalma. A nagytapolcsányi tisztviselők anyagi helyzetük javítása és a szolgálati pragmatika kivívása érdekében mult vasárnap értekezletet tartottak, melyet Dr. Váray József, kir. aljárásbíró hívott össze. Váray mint az értekezlet vezetője kifejtette, hogy a tisztviselők fizetésének rendezéséről szóló törvény megalkotása óta a megélhetési viszonyok sokkal nehezebbek lettek s így a tisztviselői karnak önértékes föllépése teljesen okadatolt s a közvélemény és a sajtó is méltányolva ezen okokat, melegen pártolja a mozgalmat. Az értekezlet egyhangulag kimondotta, hogy csatlakozik a tordaiak javaslatához s elfogadja és aláírja minden változtatás nélkül azon memorandumot, melyet a tordaiak dolgoztak ki. Megalkotották az intéző bizottságot, melynek elnökévé Dr. Güntler Aladár kir. járásbíró, intéző elnökévé *Tiborszky* adótárnokot és jegyzőjévé *Schneider* Ferencz adóhivatali tisztet választották meg.

Nyári mulatság. A nagytapolcsányi „Erzébet nőegylet“ a következő meghívást küldte szét: Meghívó. Ó Méltósága tavarnoki báró Stummer Agostonné Úrnő védnöksége alatt álló „Erzébet nőegylet“ f. évi július hó 7-én vasárnap délután 6 órakor Tavarnokon a nagyvendéglő kerti helyiségeiben táncal egybekötött nyári mulatságot rendez, melyre t. czimedet és becses családját tisztelettel meghívja a rendezőség. Személyjegy 2 korona, családjegy 6 korona. A tiszta jövedelem szegény gyermekek istápolására fordítatik, felülfizetések tehát köszönettel fogadtatnak. A nemes cél iránt való tekintetből kérjük t. czimed nagybecsű pártfogását és megjelenését. A mulatság alatt Galbavy Jancsi nagyhírű bandája húzza a jobbnál jobb nótákat. Jegyek előre válthatók Zhorella Gyula úr könyvkereskedésében.

Juriss Mihály temetése. Egy negyedév leforgása alatt a privigyei járás három főpapot veszített el, nevezetesen: *Hancsek* Ignác handlovai főesperest, *Tamaskovics* József bajmőczi prépostot és e hó 2-án pedig *Juriss Mihály* privigyei kanonok-plébánost, a privigyei választókerület néppárti képviselőjét. Temetése f. hó 3-án ment végbe. Megjelent a temetésen az összes környékbeli papság és tanítóság, az összes hivatalnokok, a tanuló ifjuság, a privigyei katolikus kör, a kath. legény-egylet, a tüzoltó-egylet. A posztósok czéhe szintén testületileg, gyászlobogójukkal vettek részt a temetésen. A testületek, valamint Privigye városa egy-egy koszorút tettek az elhunyt ravatalára. A plébánia vezetését egyelőre *Dr. Dianiska* Sándor mint adminisztrátor vette át.

Választási mozgalmak Privigyén. Privigyén nagyon felszaporodott a képviselőjelöltek száma. Mint már köztudomásu, hogy a szabadelvű párt hivatalos jelöltje *Markoth* Aladár dr. s ennek megfelelően hatalmas plakátok hirdetik a falakon az ő jelöltségét, már t. i. hogy *Éljen Markoth Aladár, szabadelvű párti képviselőjelölt!* De *Markoth* plakátjai mellett ott láthatjuk Privigyén és Bajmőcson *Sporzon* Ernő plakátjait is, melyek szintén mint szabadelvű párti képviselőjelöltet éltetik őt. Privigyén nem tudnak semmit arról, hogy ki jelölte *Sporzon* Bajmőcson úgy látszik, már az utca gyerekek is pártot alakítottak, mert *Sporzon* plakátjait mindenhol megdobálták sárgolyókkal, míg ellenben *Markoth*ét békében hagyták. A neppárt is erősen mozgolódik. Az elhunyt *Juriss Mihály* privigyei kanonok-plébános temetésén megjelent *Molnár* János apát-kanonok, a néppárt vezére is. Temetés után pártértekezlet volt, melyen a papság *Gürtler* József beszterezebányai kanonoknak ajánlotta föl táviratilag a jelöltséget. *Gürtler* ismerik a privigyei járásban, mert handlovai születésű. *Gürtler* azonban a jelöltséget nem fogadta el. Ezután *Lukács* Ignác berzsényi plébános ajánlotta jelöltül *Dr. Dianiska* Sándor privigyei káplánt, jelenleg adminisztrátort. Ezt azonban a többség nem fogadta el. Végre a néppárti központ *Dr. Ernszt* Sándor, galgóczyi születésű, esztergemi áldozópapot jelölte, ki azt el is fogadta. *Ernszt* f. hó 14-én, vasárnap fog Privigyén programbeszédet tartani.

A Nyitra-völgyi Gazdasági Egyesület által rendezett aratógép-kísérlet. A magyar állami vasutak gépgyáranak saját szerkezetű „Millenium“ kéveköttő gabona aratógépe, gabona aratógépe kéveköttés nélkül és fűkaszálógépe Nagy-Bossányban 1901 július hó 17. munkában láthatók. A versenyter közvetlen a vasuti állomás mellett van. Minél számosabb látogatás kérétek.

Nyári mulatság Bajmőcson. Értesülésünk szerint, a bajmőczi tündöben f. hó 14-én megtartandó nyári mulatság — melynek meghívóját alább közöljük — igen élvezetesnek ígérkezik. A rendezőség mindent elkövet, hogy a megjelent vendégek jól mulassanak. Még kedvezőtlen idő esetében is a mulatságot mi sem fogja zavarni, mert a fürdő összes helyiségei is rendelkezésükre állanak. — A bajmőczi ovodának minden eddigi mulatsága jól sikerült — A résztvenni szándékozók, de különösen a vasuton érkezőknek érdekükben áll, hogy már délre ott legyenek, mert délután 3 órakor „Argyus királyfi és Tündér Ilona“ egész udvarával fel fog vonulni a községből a váron keresztül a fürdőbe (Az ovoda növendékei jelmezekben, feldíszített fogatokon) A ki a gyermek-világot szereti s a hazafias és emberbaráti ezélért, de meg a saját mulatságáért is lelkesülni tud és teheti, az a bajmőczi kirándulást nem fogja elmulasztani. — Maga a meghívó különben következőleg szól: — *Meghívó.* A „F. M. K. E.“ bajmőczi ovodája javára f. évi július hó 14-én, a bajmőczi fürdőben délután 3 órakor kezdődő, nyereleménytárgyak kisorsolásával és díjtekézésessel egybekötött nyári mulatságra a t. ezimet tisztelettel meghívja a rendezőség. Belépti-díj személyenként 1 korona. Kisorsolandó nyereleménytárgyakat és felülfizetéseket a jótékony ezél érdekében köszönettel fogadunk és hírlapilag nyugtázzunk. Jó zenéről és pontos kiszolgálásról, valamint előleges értesítés mellett a privigyei álló

mástól kocsiokról a rendezőség gondoskodik. A mulatság a fürdő helyiségeiben kedvezőtlen időben is meg fog tartatni.

Magyar színészet Handlován. Handlováról írják lapunknak: Néhány nap óta *Rabóczy* Viktor színtársulata időzik városunkban. Az előadott darabok közül különösen *Harty Pál Niobe*-ja és *Berczik Parasztkisasszonya* aratott nagy tetszést. A tisztán németajku közönségben igazán lelkesedéssel pártolja a közönség magyar színésztünket. Sőt a szomszéd falvak intelligenciája is eljárogat az előadásokra. A színészek közül kiválik *R. Beke* Ilona a társulat naivája, *Koltay* Lola és *Nagy* Eszter. A férfiak közül *Rabóczy* Viktor komikus és *Markó* Gábor apa és jellemszínész. — Vasárnap bucsuelőadásul a budapesti Vigszínház mult évadbeli kasszadarabja, *Blumenthal* és *Caldeburg* világhírű bohózata, a *Mozgó fényképek* fog színrekerülni. Örömmel közöljük e hirt Handlova derék magyar érzelmű polgáraitól, kik a magyar színészetet oly hathatós támogatásban részesítik és örömmel közöljük az alábbi köszönetnyilvánítást is, mert az oly magyar uri embereknek szól, kik minden adott alkalommal hebizonyították azt, hogy vidékük magyárosodását rajongó szeretettel ápolják. De hadd szóljon a spontán elismerés maga:

Köszönetnyilvánítás!

Fogadja Handlova város n. é. közönsége hazafias pártfogásáért legmelegebb köszönetünket. Nem mulaszthatom el *Dr. Andronich* Sándor orvos és *Schurmann* Gyula körjegyző uraknak szíves pártfogásáért, melyben bennünket részesítettek, külön is köszönetünket kifejezni. Vajha hazánk minden idegen ajkú vidékén a nemzeti ügynek ily lelkes vezetői volnának.

Handlova, 1901. július 6-án.

Rabóczy Viktor színgazgató.

Talált hulla. Keselőkő-Podrágy erdeje sűrűn be van borítva szebbnél-szebb fákkal. A rossz közlekedési viszonyok miatt azonban onnét a fa csak nagynehezen, de legtöbb esetben egyáltalán nem szállítható el, annyira, hogy a faszerszám készítőik, miután a lát természetesen potom áron megvették, ott az erdőben dolgozzák azt fel. *Galbavy* György már huzamosabb idő óta volt ott lapátkészítéssel elfoglalva úgy, hogy ott is lakott egyedül álló kunyhójában. E hó 1-én — írja privigyei tudósítónk — epret szedő asszonyok *Galbavy* halva találták kunyhója közelében. A nyomozást nyomban megindították és konstatálták, hogy a hulla 16 nap óta ott hever s hogy *Galbavy* természetes halállal mult ki.

A babona áldozata. Nagy-Bossányból írják lapunknak: Községünkben régi szokása a népek, hogy nep. Szent János napkor és azután minden második nap estéjén szalmából nagy tüzet rak és két héten keresztül oda gyülekezik a falu apraja-nagyja s a fiatalság nagy láрма, éneklés és kurjongatás közepett átugrálja a lobogó lángot. — Az eredetét, vagy jelentőségét e furesz szokásnak senkisé tudja megmondani, de a régi szokáshoz hiven ez idén is megtartották ezen ünnepélyeket, midőn is egy *Skvarenina* Mihály nevű urad. béresnek 8 éves kis *Boriskája* is véletlenül a tűzbe került, s egészen összeégette magát. A szerencsétlen gyermeket hoszártartozói az éppen közelben levő Nyitra folyóba mártották, miáltal a teste egészen felhőlyagosodott. Orvosi kezelés alatt áll.

Összeégett. Kosvan Gizella pereszlenyi molnárnak a leánya hétfőn este égő lámpába petróleumot akart önteni, miközben a petróleum meggyuladt az üvegben, azt szétvetette, s a leány csakhamar lángba borult. A leány

hamarjában a közelben levő vízbe vetette magát, de azért nagyon súlyos égési sebeket szenvedett, annyira, hogy nem lehet rá ismerni. A szerencsétlen éppen menyasszony volt.

Buzogány utca. Nagy-Tapolcsány „belvárosában“ létezik e csinos nevű utca. Történelmi adataink hiányosak annak megvilágításához, hogy ez utca minek köszönheti fényes nevét. Részünkről sokkal megfélelőbbnek találunk, ha a „Buzogány utca“ elnevezés helyett ott fityegne a falon „Városi szemét domb utca“ című táblácska. És ezt az elnevezést mindenki, a kinek azon szerencsétlen sorsa jutott osztályrészül, hogy azon az utcán egyszer átgázoljon, nagyon is helyén fogja találni. Sőt többet is mondunk. Az ottani garmadába gyűjtött piszok és szemét után ítélve nem csak városunk, de — ugylátszik — széles körű vidékünk szeméjtének is fő lerakódó helye. Az ottani szerencsétlen lakók közül tordultak hozzánk az a kéressel, hogy ezt lapunkban szóvá tegyük és hogy e baj orvoslását ajánljuk az illetékesek figyelmébe. De ismerve az ily sürgetésnek eredménytelen voltát, azt ajánljuk a Buzogány utcaiaknak, gondoskodjanak róla, hogy városunk egyik mélyen tisztelt atyája mielőbb utcájukba költözzék. Kettőt teszünk egy ellen, hogy azután a vár. képviselő testület legközelebbi gyűlésén a „Buzogány utca“ tisztítása lesz a vita egyik pontja.

Pályázat posta-, távirtda- és távbeszélőgyakornoki állásra. A pozsonyi m. kir. posta- és távirtdai igazgatóság a következő pályázat közzétételére kért fel bennünket: *Pályázat.* A m. kir. posta-; távirtda- és távbeszélőnél betöltendő 135 gyakornok-jelölt állásra ezennel pályázat nyitattik. Ezen állásokra az 1883. évi I-ső törvénycikk 14. § a alapján mindazok pályázhatnak, a kik középiskolát, vagy ezzel egyenrangú más tanintézetet, érettségi vizsgával sikeresen elvégezték, 18-ik életévüket betöltötték és magyar állampolgárok. Ezen feltételeken kívül a pályázók községi erkölcsi bizonyítvánnyal feddhetlen előéletüket, közhatósági orvosi bizonyítvánnyal pedig ép és egészséges, a posta- és távirtda-szolgálatra testileg alkalmas voltukat igazolni tartoznak. Továbbá azok, kik a középiskolát mult 1900. évben, vagy azt megelőzőleg

végezték, közelesek hiteles módon kimutatni azt is, hogy azóta hol voltak alkalmazva, illetve mivel foglalatoskodtak. — A sajátkezűleg írt és születési, orvosi, erkölcsi és iskolai bizonyítványokkal felszerelt kérvények, a már közszolgálatban állók által felettes batóságuk, — közszolgálatban nem lévők által pedig az illető főszolgabíró, vagy polgármester útján, — f. évi július hó 31-ig, a szerint, a hol a pályázók alkalmazást óhajtanak nyerni — a budapesti, kassai, kolozsvári, nagyvárad, pécsi, pozsonyi, soproni, temesvári vagy zágrábi posta- és távirtda-igazgatóságokhoz nyújtandók be. A pályázók közül kiválasztottak az illető posta- és távirtda-igazgatóság felhívására, az igazgatóság vezetőjénél személyesen jelentkezni tartoznak, a ki azután felfogadásuk iránt véglegesen határoz. A felfogadott posta- és távirtda-gyakornok jelöltek eskü helyett, ezt pótló fogadalmat tesznek, 2 (két) korona napidíjban részesítetnek s a következő feltételek mellett lépnek szolgálatba: 1. Állásukat az illetékes posta- és távirtda-igazgatóság felhívására, folyó évi szeptember hó 1-én, vagy ha az igazgatóság másképp rendelkezék, ehhezképest elfogadni tartoznak. 2. Kötelesek a posta- és távirtda-igazgatóság által kijelölendő hivatalnál — melynek fegyelmi hatósága alatt állanak, — a posta- és távirtda-kezelést gyakorlatilag elsajátítani s ott rendes szolgálatot teljesíteni. 3. 1902. évi szeptember hó 1-re saját költségükön Budapestre, illetőleg Zágrábra helyeztetnek át, a posta- és távirtda-tisztképző tanfolyam szabályszerű hallgatására. 4. A posta- és távirtda tisztképző tanfolyam tartalma alatt, mint annak rendes hallgatói a tanfolyami szabályzatnak minden tekintetben alávetik magukat s a beiktatási és tandíjakat is, ha ezek alól a szabályzat alapján föl nem mentetnek, — fizetni kötelesek. 5. Napidíjaik élvezetében a tanfolyamnak 10 óra terjedő ideje alatt is megmaradnak; de ennek fejében, a tanfolyam székhelyén levő posta- és távirtda-igazgatóság rendelkezése szerint, szabad idejükben gyakorlati szolgálatot tenni tartoznak. 6. Azok viszont, akik gyakorlati alkalmaztatásuk alatt teljesen beválnak, a posta- és távirtda-tisztképző tanfolyam szabályszerű elvégzése s a posta- és távirtda-tiszti alapvizsga sikeres letétele után posta- és távirtda-gyakornokokká neveztetnek ki, az 1893. évi IV. törvénycikk 11. §-ában megállapított, nevezetesen: ha felsőbb tanintézetet végeztek, évi 1000 korona, különben évi 800 korona segélydíjjal; a posta- és távirtda-tisztképző tanfolyam szabályzata által előírt s szak-

vizsga sikeres letételével pedig igényt szereznek a X. fizetési osztályba sorozott s az 1898. évi IV. törvénycikkben meghatározott illetményekkel járó posta- és távirtda-tiszti állásokra.

Szerkesztői üzenetek.

H. J. Ujvidék. A tárczát megkaptuk, de a legnagyobb munkaközben érkezvén, nem értünk még rá azt átolvasni. A jövő héten elintézzük Üdvözlét!

Enfemia. E hét elején jöjjön be hozzám, tárczája ügyében egyet-mást mondani akarok.

Kéziratokat nem adunk vissza.

Kiadó és laptulajdonos:

a szerkesztőség.

Hirdetések

— jutányos árban —

◆ ◆ ◆ felvétetnek

— a —

„Nyitrvölgyi Lap“

— kiadóhivatalában. —

CZIGLÉNYI JÓZSEF

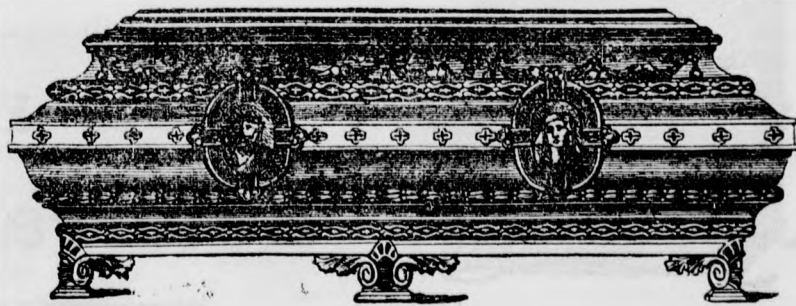
épület- butor- és mű-asztalos

első nagytapolcsányi temetkezési vállalkozó

Nagy-Tapolcsány, Korosi-utca (saját ház).

Raktáron tart: kész díszes **szoba-butort** (Faragott, barokk- és ó-német stílusban); **kész fa- és érczoporsókat** s mindenféle **temetkezési cikkeket**.

Díszes koszorúkat és szalagokat.

Dús választéku
női- és férfi ruha-
szövet kelméit,
vászon és fehérneműek
nagy raktárt a j á n l j a nagyban és
kicsinyben
a **legjutányosabb** árak mellett

BERNFELD JÓZSEF

→ rőfös-, posztó- és gyapotkelme kereskedő ←
Nagy -Tapolcsány (főtér, saját ház.)

==== A „Korona szálló“ tőszomszédságában. ====
Egy drb. 6 személyes fehér asztalterítő tiszta len,
csak 2 korona, fehér len zsebkendők, rumburgi
vászon **25% gyári áron alul**.
Ingyen nem, de legolcsóbb ár mellett dús választéku
maradék **posztószövetekben**, 50% az eredeti áron alul.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses
tudomására hozni, hogy

Confectió,- valamint férfi- és női divatáru és fehérnemű raktáromat

tetemesen megnagyobbítottam és a legujabb divat
szerint rendeztem be. Egyuttal felhívom a n. é. kö-
zönség figyelmét

mindennemű rövidáruimra

és különösen

KARLSBADI CZIPÓRAKTÁROMRA,

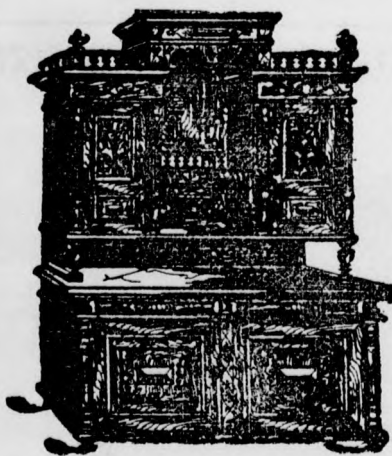
mely úgy minőség, valamint tetszetős forma tekinte-
tében felülmulhatatlan.

Tisztelettel

BERNFELD ADOLF,
divatáru kereskedő.

Az Első Nagytapolcsányi Butorraktár.

Hartenstein és Berliner.

A n. é. vevő közönség szives figyelmét felhívjuk a Nagy-
Tapolcsányban (Főtér 20 sz. alatti Munk József-féle ház I.
emeletén) lévő „Első Nagytapolcsányi Butorraktár“ törv.
bejegyzett czég alatti

nagy butorraktárunkra.

Állandóan raktáron tartunk:

==== Ebédlő-, háló-, szalon-, előszoba- és konyha-berendezéseket. ====

Vasbutorok, löszőr és afrikmatraczók, képek, tükrök valamint tömören hajlitott fabutorok
állandón kaphatók.

Arcképeknek a legujabb módszer szerinti nagyítását aquarell kivitelben is elvállaljuk.

A n. é. közönség szívestámogatását kérve, maradunk

kiváló tisztelettel

Hartenstein és Berliner